

Δεν υπάρχει ημέρα του χρόνου που να μην είναι αφιερωμένη σε κάτι: Παγκόσμια Ημέρα της Μητέρας, του Πατέρα, των Ζώων, των Δασών, των Ορέων, του Περιβάλλοντος, της Μυωπίας, της Ποίησης, των Ερωτευμένων? και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Μια Παγκόσμια Ημέρα είναι ευκαιρία για ενημέρωση, ευαισθητοποίηση, ψώνια, διαγγέλματα, συνέδρια, τηλεοπτικά αφιερώματα, αναφορά σε στατιστικά στοιχεία, υποσχέσεις, εκθέσεις ιδεών και επίδειξη υποκρισίας σε οικουμενική κλίμακα. Αυτή την εβδομάδα γιορτάσαμε, τιμήσαμε, θυμηθήκαμε (ποιο ρήμα πρέπει να χρησιμοποιηθεί;) την Παγκόσμια Ημέρα Επισιτισμού, μάθαμε πόσα εκατομμύρια συνάνθρωποι μας πήγαν για ύπνο με άδειο στομάχι (854, σύμφωνα με τον γ. γραμματέα του FAO). Κάθε χρόνο τέτοια μέρα μαθαίνουμε και πόσος χρόνος μεσολαβεί ανάμεσα σε δύο διαδοχικούς θανάτους παιδιών από αιτίες που σχετίζονται με την πείνα: όσο κρατά ένα βιντεοκλίπ, όσο αλλάζει δύο φορές χρώμα ένας φωτεινός σηματοδότης, όσο διαρκεί η βόλτα του σκύλου μας; Οι Παγκόσμιες Ημέρες μοιάζουν να επιβάλουν κάποια τάξη, κάποια κοινή συνείδηση και ανέξοδη συναίνεση σε έναν χαοτικό κόσμο, να προσφέρουν μια ευκαιρία για αναστοχασμό, τρομάρα μας. Η πανάρχαιη κυκλική αντίληψη του χρόνου μεταλλάσσεται στην κυκλική αντίληψη του παγκόσμιου πολίτη, στην κυκλική πανηγυρική ενασχόληση με τα παγκόσμια προβλήματα ή τις παγκόσμιες αξίες. Μια ενασχόληση που έχει αυστηρά καθορισμένη ώρα έναρξης και λήξης, αφού μόλις το ρολόι χτυπήσει μεσάνυχτα, «πάμε γι? άλλα». Πήρες, φτωχέ, την ανθοδέσμη σου, τώρα σώπα και κολύμπα. Οι περισσότερες Παγκόσμιες Ημέρες καθιερώθηκαν μεταπολεμικά από επιτροπές των Ηνωμένων Εθνών είτε από άλλους οργανισμούς και από ποικίλες πρωτοβουλίες. Ημέρες που ακολουθούνται από γενική πτώση ή από τις προθέσεις «κατά» ή «δίχως» ή «για» (π.χ., κατά του έιτζ, της θανατικής ποινής, της διαφθοράς ή «δίχως αυτοκίνητο» ή «για τη συνεργασία Βορρά και Νότου»), ημέρες των καλών προθέσεων που παραμένουν προθέσεις. Τουλάχιστον όλοι συμφωνούμε σε κάτι: στη δυσπιστία απέναντι στο παγκόσμιο θέατρο των Παγκόσμιων Ημερών. Κάθε μέρα είναι παγκόσμια ημέρα της απληστίας, της συχνά φονικής δίψας για κέρδος και κυριαρχία, του φανατισμού, της εκμετάλλευσης, της δυστυχίας και της επικερδούς ανοησίας σε πλανητικό επίπεδο. Ταυτόχρονα, κάθε μέρα είναι ή μπορεί να είναι ημέρα της ελπίδας, της δημιουργίας, της καινοτομίας, όμως η πρώτη δέσμη, αυτή που περιλαμβάνει τις «δημόσιες αμαρτίες», δίνει τον τόνο. Ποιος ξέρει, ίσως σε λίγα χρόνια να καθιερωθεί η Παγκόσμια Ημέρα της Αλήθειας, που ενδέχεται να μετονομαστεί σε Παγκόσμια Ημέρα των Δημοσκοπήσεων, αφού τα γκάλοπ φαίνεται να ζυγίζουν και να καθορίζουν τις επιθυμίες και τις απόψεις μας, αυτά είναι ο σάκος που μετράει κάθε λογής απίδια. Ημέρα εξετάσεων, ημέρα πληρωμής, ημέρα στάσης πληρωμών, ημέρες δοκιμασίας. Κανείς δεν μπορεί να μιλήσει με αυτοπεποίθηση για ημέρες γιορτής, ημέρες χαράς, ημέρες χωρίς φόβο για το αύριο, ημέρες χωρίς φυλακές, χωρίς παρακολούθηση, χωρίς πείνα, παρ? όλο που σήμερα η Γη μπορεί να μας θρέψει όλους, όπως και ο Ήλιος μπορεί να μας ζεσταίνει και να μας φωτίζει και τη νύχτα. Μήπως θα πρέπει να οριστεί και μια Παγκόσμια Ημέρα Θαυμάτων και Οραμάτων;

Παγκόσμια Ημέρα του Τίποτα της Μαριάννας Τζιαντζή

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 12 Μάιος 2010 06:31
